



# CELDÖMÖLKEI HIRLAP

—POLITIKAI-TÁRSADALMI-ÉS-SZÉPIRODALMI-HETILAP—

Cserkésztség és kiadói hivatal:  
Csellódömök, gróf Széchenyi-utca 12.  
Telefon: 55. Csekkszám: 17.258

Felolós szerkesztő:  
**NAGY IMRE**

Felíratok árak:  
1 évre 10, 1/2 évre 5, 1/4 évre 2.50 pengő.  
Munkadíj minden szombatban.

## Nemzetiszocializmus felé

Várjuk, kívánjuk és hiszünk a nemzetiszocialista *gyppárti* rendszerben. De ami most van? Sodródni, hadonászni urak, újonnan fellelkesült vezetők, akik elűzött fényesek a nem jobboldali tisztviselőket, alkalmazottakat, de a megirtult zsidólakások szűzben nem találják helyet a nagy családoknak, kik kénytelenek továbbra is egy-és kétszobás lakásokban szigorodni. Holt itt a család és kisember védelme? Ismerek egy nemzetiszocialista testvér, aki latomdával szorong évek óta egyetlen szobában. Hogy lehetséges ez? Üldözik a nemzetiszocialistákat? Hisz mindenki azt! Ennek a derek testvérünknek az a baja, hogy 6 már hat éve nemzetiszocialista a nem csak 1944 március 19 óta. Különböz az újonnan nemzeti-szocialisták szívesen antedatálják mozgalmi hiteiket évekre vissza menőleg. Egy öreg kortes egész pontosan 20 éve küzd a mai rendszerért. Egy másik politikai professzionista, aki 1939-ben a nagy rágalommal küzdött a nemzetiszocializmus ellen, most azzal vert a mellét, hogy 6 már 1912-ben nemzetiszocialista volt, a ezzel nyilván megelőzte Mussolinit, Hitleret, Gombócot. Ezek a föllelkesült urak ne köszönjenek nekünk karlendítéssel, mert mi pilulunk el helyükön...

A nemzetiszocializmust eredeti tíz tizedes formájában élők számunk előtt és köztünk a hazai németek. Az elmúlt évek zsidó-neokuruc csatáral mérgeznél igyekeztek a magyar és német nép házonyát. Csak városi evihások és zsidók által kitartottak között volt a mérgezésnek eredménye. A magyar nép tisztelt a némekekben a szorgalmat a magasabbrendű fajj öntudatukat. Zsidó politos és kóborló cinizmus az minden megélt német közöseknek. Mi magyarok is ezen az úton haladva menthetjük meg magunkat a fajj elirtéleken. Sajnos, vannak Kelet-magyarországon olyan faluk, ahol falu kétharmada zsidó és cigány. Pedig a lefűzött zsidó-urak vonal különös hangszóval melte ki az elmúlt években a felet magunk értékesebb voltát dunántúlival szemben. Nem tarzik cikkem keretébe, de megmíltom, hogy Erdélyben, Szabolcsban, Szatmárban a kis parasztok legálább 100 évvel vannak elmaradva gazdasági kultú-

## A közigazgatási miniszter mondotta a pécsi beszédeiben:

### Énnek a földnek magyarnak keil maradnia

A földnek is, a szellemnek is magyarnak keil maradnia, de új-

nek is keil lennie, olyanakk, amely biztosítja hazánk fennmaradását, de nemcsak fennmaradását, hanem erejét és boldogulását is az új Európában.

magunk, hanem más pártok számára is, hogy akit méltánytalan üldözés ért az elmúlt rendszer alatt, azzal szemben ezt a méltánytalan üldözést haladéktalanul szüntessék meg és az illető számára adják meg a legteljesebb anyagi és erkölcsi rehabilitációt. Ezt a követelésemet nem adom fel annak ellenére sem, hogy azelőtt jobboldali oldalról is nemcsak március 19-0a előtt, hanem azóta is előttem érthetetlen módon támadások érnek.

— Ezeket nem mi provokáltuk, hanem egy beteg szellem termelte ki, amelyetől meg keil jobboldalnak meg keil szabadulnia, mert becsületen rágalomokkal és szeszélyt hajszával jobboldali új Magyarországot felépíteni nem lehet, hanem csakis anarchiába lehet taszítani az országot.

— Egyöntetű a vágyakozás egy új magyar élet felé, mert azt a néhány embert, aki nem akar megújulást, nem akar egy új, igazságosabb, becsületeres életet ezen a földön, nyugodtan meköszéjük, amiód a politikai szerepvétel megtartjuk. Ennek a népek, a mi népünknek a túlnyomó többsége becsületes, derek ember, aki hajlandó áldozatokra is a győzelem érdekében és ezek a becsületes magyar emberek, az a nagy többség csakugyan vágyódik a magyar ösfelelőrszra egy új magyar életnek a jegyében.

### Kölcsönös hűségben szövetségünkkel

— A legfőbb törvény, amely előtünk áll: a háború törvénye. Háború van és ezt a háborút meg keil nyernünk. A többi kérdés ehhez képest alárendelt jelentőségű. Egy háborút csak úgy lehet megnyerni, ha annak vezetésében egyrészt és céltudatosság érvényesül. Ebből kettő következik.

Egyrészt az, hogy egységben és kölcsönös hűségben keil kitaratnunk szövetségünk mellett. Ha vannak vitáink, ezek házi perpatvarok, melyeket el keil intézniök az arra illetékeseknek. Természetes, hogy vannak és természetes, hogy érvényesítünk keil a magyar érdekeket szövetségeseink irányában is. En ettől nem távolok, igyekezem minden erőmmel biztosítani azt, hogy a magyar érdekek a nagy európai koncertben a legteljesebb mértékben érvényesüljenek.

— A másik következmény, amely ebből folyik, benti az országos belső céltudatos, erőlközd és egységes vezetésnek keil lennie.

— Pártvezető bajtársunk megemlékezett az egyetértésekről. Azt mondotta, hogy ezek néha már beteges formában nyilvánulnak meg. Igaza is van. Bebeteges dolgot volna az, hogy ha azok, akik március 19-ért felelősek, az egybegyűnek a köpönyege alatt továbbra is megtartanak azokat a pozíciókat, amelyeket március 19-ike előtt elfoglaltak. Egységes azonban a magyar lételemek a megnyilatkozása a magyar ösfelelőrszra felé és ezt a bantog meg keil hallatnunk. Nem vagyok hajlandó szük pártpolitikai szempontok szerint igazgatni

a magyar politikát. El keil ismerünk, hogy más pártokban is vannak becsületes, jószándékú magyar emberek. Az a fontos, hogy a becsületes, jószándékú, őszetlen magyar emberek egy-másra találjanak. Aki fenntartás nélkül el tudja fogadni az új, a szociális és a választak nélküli osztálytalan magyar társadalmon felépülő új magyar életet, az jóvő munkatársunk, álljon mellénk, fogjunk vele kezét és meneteljünk vele együtt a boldogabb jövő felé és ne egymás fejbeverésével próbáljuk a magyar problémákat éintélni.

Az a körülmény, hogy a kormányzás nem kizárólag a mi pántunk kezébe van letéve, hanem más pártok is osztóznak benne, kötelességünkkel teszi, hogy számoljunk ezzel a helyzettel.

— Nem szabad kiéleznünk az ellentéteket, amire talán volna jó okunk, mert minket is bizony igyekezzék visszazsartani, de én ezt mind elfelejttem, mert nem a retorzió idejét éljük. Azt ellenben megkövetelem nemcsak a

## Kötelességünk gyakorlati intézkedésekkel javítani a magyar életet

Nekünk kötelességünk ott maradnunk a pozícion és kötelességünk megpróbálni élni azzal a hatalommal, vagy annak egy részével, amely a kezünkbe adatott és kötelességünk gyakorlati pozitív intézkedésekkel javítani a magyar életet. Kötelességünk addig, amig reményünk van rá, hogy ezen az úton célhoz tudunk

érni. Én megmondom, bajtársak, hogy az alatt a hat hét alatt, amióta miniszter vagyok, ez a neményem nem erősödött, de még van reményem és ennek következtében kötelességem a remény tartalékait is a végsőkig kimeríteni és mindent elkövetni, hogy belülről megpróbáljam a magyar életet újatá a helyes

rátan a kisalföldi és dunántúli magyar testvéreiktől.

A nemzetiszocializmusba nevelődni kell. Ezt a nevelést pedig csak régi, megpróbált, kemény mozgalmi emberek végezhetik el. Az urambátyámok, kérékálásan, elázatosítási teletem-pakizásnak

vége! A hat év szenvedés és küzdelme mindnyájunkat megpróbált. Most nem párttagokat keil toborozni, hanem visszatartani a helyezetkeket. Aki 1944 március 19 óta fedezte fel nemzetiszocialista indulatát, az csak közkatona lehet, de rá is azzal

gyanuvál vezülnk, hogy elfut kö-züllük, ha netalán az orosz be-tör Erdélybe, vagy az angol-százok még közelebb jönnek Párizsba.

Molnár Benjámin  
gimnáziumi tanár,  
veszprémi megyeveselet.

írnyba továbbvinni, amely írny valamennyiünknek a szeme előtt és meg kell mondanom, hogy a kormányzat szemét előtt is felelős.

— Ha e törekvéseim nem sikerülnek, ha a reményem elapad, egy pillanattal sem fogok hazobni. Már kétszer elhagytam a miniszteri börtönyszektort, el tudom hagyni bármikor székányi szónoklás nélkül. Elhagynom azonban csak akkor szabad, ha ezzel használok nemzeteknek. Tudom,

népszerű lenne és nagy taposkat kelene a Magyar Megújulás Pártjának berkeiben és sok pártotkivül álló elégedetlen jó magyarnál is az effajta lépés. És én mégis azt mondom, megteszem, ha kell és megteszem, de nem teszem meg, ha ezzel nem viszem előre a nemzet útját. Kötelességem egy posztion minden lehetőséget kimeríteni, amely megadottát, hogy ott használni tudjak népünknek.

csárdást. Dehát, úgy látszik más nem jutott a műsor-igazgatóság eszébe. Hiszen olyan kevés igaz aratónóta van, hogy alig tudna helyettes minden rádióhallgatót vagy hatot-nyolcat úgy hirtelenében mondani.

Egy másik személyben is jó letennek is hála adódik. Ez még a legelőgondolhatóbb volt.

Bátodolom, duldom meg a lány. Barna legény lépeget az oldalán... Gerle szállott a házára, a galambom hóvállára, Tenyeréből etteget, édes csókot is ad neki.

Jó öreg Blaha Lujza-aláger népszerűnmű aranykorából, olyan népies, pejzán. A végén ma a nyul is klugrott a bokorból. Lány a kenyér. igazán, csak... Kicsi a lány, igazán, csakugyan, ha... [bezd adni nem lehet]

Ez megint egy kis vigasztalt volt. De utána egy kivételém már csak „szerzemények” jöttek csödtül.

Ránk nehezedett a sors keze

Mi is rengeteget veszítettünk életben és anyagban is. Éppen tegnap hallottuk, hogy 150.000-et tesz ki a hadigondozottak száma. Már 150.000 olyan magyar van, akit a maga személyében vagy

az országban példamutatásuként, hanem kiféle barátait és szemlegeseikkel szemben egyaránt. Neuként tehát, bajtársak, kötelesegeink vannak az új Európával szemben, amelyért nemcsak a nagy szövetségünk, hanem mi is már annyi vért és erőfeszítést áldoztunk. E kötelességünk minket arra ösztönöz, hogy ezt a harcot a végső győzelemig megállás nélkül végigküzdjük.

Van ebben minden. Gerle száll a galamb vállára, hol tegez, hol magáz, nyúlók végignéki. Olyan, mint a régi szerelmi levelezőkönnyvek ceccás levelei rózakoszoróban csokoládó teher galambokkal. Azokat az veszi már senki, mer' meg a borbélysegedek is közönségesnek tartják. De mi, a rádió jövőitől be kellett hogy vegyük ezt a tudéles szacharin-szörpöt is. Pedig magyar ember gyomra soha állta az íyet.

El bizony még azt is, hogy a voltaképp aratási műsor lett volna. No meg azt is, hogy „szusz maradj a kaptafánál”, „szusz költ”, akiknek nincs miből? Szegény magyar földművesnép, hogy miket követnek el a rovására.

mekeiben istápolnia kell a közönségnek. Már nagy áldozatot hoztunk mi is az ügyért és ezt az áldozatot nekünk jogunk van hangsúlyoznunk nemcsak bent

Az ing, a nadrág

blószőr a fizikai munkásnak jusson

Igenis, tempóra van szükség és a kormányzat cselekedeteiben. Utemre és lendületre van szükség. Rengeteg feladat áll megvalósítás előtt.

dunk, igazságosan osszuk fel és oda juttassuk, ahova kell.

— Azoknak a társadalmi rétegeknek, amelyeknek ruhában, házi felszerelésben van tartalékjuk, addig is, amíg erre nézve jogi rendezés nem történik, tartózkodniuk kell a vásárlástól, mert most minden azoké a népretegekre kell, hogy legyen, amelyek nem tudnak tartózkodni szerelni maguknak és lassan lerongyolódnak. Ma az ing, a nadrág a fizikai munkásnak kell első sorban és hogy ez így legyen, arról gondoskodni fog a kormányzat. Nem a pénz mennyisége lesz a döntő abban, hogy ki szerzeret árut, ki veheti meg az inget vagy cipőt, hanem arra a rendszerre kell áttérnünk, hogy utalványokat adjunk ki a részoról rétegeknek és ezen utalványok alapján jutnak hozzá ruházati cikkekhez vagy házi felszereléshez azok, akiknek erre nagyobb szükségük van.

...don áll a babám háza Megölelem a kapufélfáját Megcsókolom szaszor a gazdáját...

Ezen megint nevetni kellett. A szerző a babáját csókolja, de a kapufélfát öleli. Magunkajátia ember olyankor hagyja a csudába a kapufélfát, legfeljebb akkor ölelgeti, ha valahol feljöttött egy kicsit. De akkor azt csókolja is. No de, ha a szerzőnek (meg a babájának) így jó, hagyjuk rájuk. Mire viszi az embert a versfarszágán kiranya!

„Könyvtalás, ezüstkalás... pirosszemű búzakalás megérett...”

Úgy belelekesednek végén ezek a városi „aratók” az aratásba, hogy csupa aranyat meg csúszót látnak és majdhogyan maguk is be nem állnak a kaszások közé. De csak majdnem, aztán megint fog gondolni a szerzőem — meg ebben a nagy dologidőben és hőségben is:

De, most már formában is ki molyra fordítva a szót a rádió igazgatóság megint mekeket szel a műsorral. (Háiba ebben a hőségben nem fog az ember feje ember gyomra soha állta az íyet. sabb évi eseményhez ilyen hűlik.) Ha már egyszer rendezni íyelt, miért nem hallhatunk csup valót, magyar aratótót, nem csak egyet ketőt árva maszól ma a dagadt kalácson. Mire jó minden alkalom csak arm hogy a hallgatók föllet dilettán „szerzők” sok erdítetett cingimányával tönkjék te? Tudás lánsgát, rosszindulatot, felül ségét nem merünk feltenni a műsorkeztől, azt sem hiszük, ha nem tudjuk, hogy a „szerzők” rokonságban, vagy üzlet összekötésében vannak velük. Nem tudjuk hát ezt magunknak másal magyarázni, minthogy azt hisszük: ez kell a közönségnek. De nem ez kell, legyen ez a pár sor is tanúság róla.

Hódi Bertalan.

Érted küzd

a Ceľadömölki Hírlap Olvasd és terjeszd!

Aratónóták

a magyar rádióban

Hallgattam Péter-Pál napján délután a rádiót. „Rövid szünet után aratónóták következnek”: mondta. No — gondoltam — végre valami éppen idejévaló műsorzám jön. Legalább a Boszkárt-zenekar hullámföldi csinadrattja után hallunk egy-két szép magyar népdalt vizsgálásul. De csak gondoltam, nem úgy lett.

kező kedvéért: „Búza, búza, búza, de szép tábla búza...” Ez már igaz. Az a kérdés is, de komolyan éppen helyénvaló, hogy: „ki fogja azt learatni, ha elmegező maszírozni.” Az egész műsor ezzel kellett volna kezdéni 1944. év Péter-Pálján. Itt járnak a vetésgyújtogató repülőgépek a fejük felett majd mindennap. Hanem megint egy „szerzemény” jön utána:

Rákezdte a cigány az ormódi temetőre. Ez ugyan nem aratónóta, ott legfeljebb fűvet kaszálnak. Dehát majd jön az is. „Hullámszik a búzatenger, talán nincs is boldog ember...” Ebben már lényeg búza — van, de kövte hiszem, hogy ezen merengene aratás kérdésén akáránt is, akiknek egyéb köze is van hozzá, mint-hogy három kenyerezt eszik a vendéglobban a szilthöz. Igencsak abból jött ki az a kérdés, hogy a szövetszerző leírta az első sort, aztán nem találta a tengerre más rímét.

Ki-ki megyek a mezőre, aratnak. Ki aratna, ha nem én a rozzanánk... Ez is jól sikerült! Csodálatos, hogy a tisztelt szerző, (gondolom úgy az ebedutáni újságolvasás és szivar után) ki-kisétal a mezőre és ott látja saját magát aratni. Ezt a kisérletet megnezném én is. Így van az, ha a vers nem lélekéből, csak erőlködésből jön.

„Ritka búza, ritka árpa, ritka rozsa...” Ez is valódi lenne, csak egy a baja, hogy már a szép-öreganyánk is erre tanults süldőlány korában a tánciskolában a

Ez elejéttem ezt is a rákövet-



Látószemmel

Írta: Tompa László

Előmbé stik rölgy táru, messze nyulva, Mid nyúgas szímet gyümédthátu sziklák Sötét sorokkal durván megszakítják — Kedvüket is egy pere így váltja bára!

S egyszerre látom furesa, bus magunkat, Kudarcrai sok inci-fénel megetek — S látok: terrúnt a tóint temetőket, Ott, hol még nemrép örömök virultak,

S látom: e fűd is lázban hogy vonaglik — S még jet síncs, ami jobboldalt ígérjen — Tún van is lesz, míg nem vesznék el, addig!

Szerm hída kémiel menedéket! Én em mégis: álva egy szük marszszegélyen, Makacsul zengem: Háttejuja, Elet!



